gelse klart ikke er så streng som betingelserne i artikel 2, stk. 4.

Heraf følger, at den omstændighed, at den ene af de i nævnte bestemmelser omhandlede ydelser udbetales, ingen betydning har for, om den anden skal udbetales, hverken i den forstand, at den automatisk giver ret til den anden ydelse, eller at den er til hinder for, at den udbetales.

3. Ansættelsesmyndighedens kompetence i forbindelse med artikel 1, stk. 2, litra c), i vedtægtens bilag VII er bundet, og den skal træffe den særlige, af grunde ledsagede, afgørelse, der giver ret til husstandstillæg, så snart den har fastslået, at de i bestemmelsen angivne betingelser er opfyldt.

I sag 65/83

GABRIELLA ERDINI, tjenestemand i sekretariatet ved Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Nicolas Decker, 16, avenue Marie-Thérèse,

sagsøger,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved John Carbery, konsulent i den juridiske tjeneste i Rådets generalsekretariat, og med valgt adresse i Luxembourg hos H. J. Pabbruwe, direktør i den juridiske tjeneste ved Den europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om, at der ydes sagsøgeren husstandstillæg,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne U. Everling og C. Kakouris,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: referendar H. Jung

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder

1. I henhold til vedtægtens artikel 67, stk. 1, omfatter familietillæggene blandt andet husstandstillæg lig med 5 % af grundlønnen, dog mindst 3 568 BFR pr. måned, samt børnetilskud lig med 4 881 BFR.

For så vidt angår børnetilskud, bestemmer artikel 2, stk. 4, i tjenestemandsvedtægtens bilag VII:

»Undtagelsesvis kan enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, ved en særlig begrundet afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis, ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt«.

I artikel 1, stk. 2, i bilag VII hedder det:

»ret til husstandstillæg har:

a) Gifte tjenestemænd.

b) Tjenestemænd, der er enker (enkemænd), fraskilte, lovmæssigt separeret eller ugifte, og som ifølge bestemmelserne i artikel 2, stk. 2 og 3, nedenfor, har forsørgerpligt over et eller flere børn.

c) Ved en særlig, af grunde ledsaget, afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at at tjene som bevis: Den tjenestemand, der ikke opfylder betingelserne i henhold til litra a) og b) ovenfor, men som alligevel bærer familiemæssige byrder«.

2. Sagsøgeren, der er ugift, stammer fra Italien, og har siden den 1. august 1972 været tjenestemand i lønklasse C 1 i Rådets generalsekretariat.

Sagsøgerens mor, som boede i Italien, var i 1978 i en situation, hvor hendes personlige indtægter på mindre end 10 000 BFR pr. måned var utilstrækkelige til at dække udgifterne til hendes bolig og underhold. Hun tog derfor til Bruxelles for at tage bopæl hos sagsøgeren, som siden da i betydeligt omfang har dækket udgifterne til sin mors underhold. Ifølge en lægeattest af 6. juni 1983 er moderens helbredstilstand af en sådan art, at hun må bo hos sin datter.

Sagsøgeren anmodede herefter om, at hendes mor måtte blive ligestillet med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt i den i artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII forudsatte betydning. Ansættelsesmyndigheden imødekom sagsøgerens anmodning med virkning fra den 1. november 1978.

3. Den 23. juli 1981 tilstillede sagsøgeren direktøren for administrationen ved Rådets generalsekretariat en ansøgning om, at der ydedes hende husstandstillæg i medfør af artikel 1, stk. 2, litra

c), i bilag VII; sagsøgeren henviste i den forbindelse til, at den omstændighed, at hendes mor boede under samme tag som hun, og at hun blev underholdt af sagsøgeren, bevirkede, at sagsøgeren måtte betragtes som »familieforsørger«, og henviste i øvrigt til de bevisligheder, der havde dannet grundlag for, at hendes mor var blevet ligestillet med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.

Ved skrivelse af 25. september 1981 meddelte direktøren for administrationen sagsøgeren, at man ikke kunne imødekomme hendes ansøgning, idet ligestillingen af en person med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, ikke gav ret til husstandstillæg, og at de dokumenter, som sagsøgeren havde henvist til, ikke kunne danne grundlag for, at der kunne gøres to undtagelser vedrørende samme person.

Den 12. november 1981 tilstillede sagsøgeren direktøren for administrationen en skrivelse, hvori hun fremførte retlige argumenter, som efter hendes opfattelse måtte føre til, at hun opfyldte betingelserne i artikel 1, stk. 2, litra c), uden at man behøvede at træffe en særlig afgørelse. Hun anmodede derfor direktøren for administrationen om på ny at overveje sin afgørelse.

Den 5. juli 1982 meddelte direktøren for administrationen sagsøgeren, at han ikke så sig i stand til at ændre den holdning, han allerede havde givet udtryk for mundtligt, idet den pågældende bestemmelse var blevet udstedt for at dække andre tilfælde end sagsøgerens, og idet en fast administrativ praksis, der var fælles for alle institutionerne, ikke gav mulighed for, at den pågældende bestemmelse blev anvendt samtidig med bestemmelsen om ligestilling af en person med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.

4. Den 22. september 1982 indgav sagsøgeren i medført af vedtægtens artikel 90, stk. 2, til Rådets generalsekretær en klage, hvori hun krævede, at der ydedes hende husstandstillæg.

Ved skrivelse af 17. februar 1983 afviste Rådets generalsekretær klagen, idet han anførte, at det dels ved behandlingen af sagsøgerens sag havde vist sig, at hendes mor havde visse midler, og dels at han allerede havde truffet afgørelse om, at sagsøgerens mor blev ligestillet med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt. Han så sig således ikke i stand til at træffe en særlig og begrundet afgørelse om at yde sagsøgeren husstandstillæg, og bekræftede i øvrigt, at afslaget var udtryk for en rimelig praksis, som ikke forskelsbehandlede sagsøgeren i forhold til tjenestemænd, der befandt sig i samme situation som sagsøgeren.

II — Skriftveksling og påstande

1. I nærværende sag, hvor sagsøgerens stævning blev registreret på Domstolens justitskontor den 22. april 1983, har sagsøgeren fortsat rejst krav om, at der ydedes hende husstandstillæg. Hun har nedlagt følgende påstande:

1. Principalt:

Den afgørelse, som direktøren for administrationen traf den 5. juli 1982 om ikke at yde sagsøgeren husstandstillæg i henhold til artikel 1, stk. 2, litra c), i tjenestemandsvedtægtens bilag VII, erklæres ugyldig.

Det fastslås, at sagsøgeren, der faktisk bærer familiemæssige byrder, opfylder de i artikel 1, stk. 2, litra c), i vedtægtens bilag VII fastsatte betingelser, og statueres som følge heraf, at sagsø-

geren har ret til husstandstillæg og det med virkning fra det tidspunkt, da hun indgav ansøgningen, det vil sige den 23. juli 1981.

2. Om fornødent:

Den udtrykkelige afgørelse om afvisning af den af sagsøgeren indgivne klage, som Rådets generalsekretær traf i sin egenskab af ansættelsesmyndighed, erklæres ugyldig.

3. Rådet tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

2. Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger i det omfang, de ikke afholdes af sagsøgte i medfør af procesreglementets artikler 70 og 95, stk. 2.

3. Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag den den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (tredje afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes anbringender og argumenter under skriftvekslingen

1. Med hensyn til *formalitetsspørgsmålet* har *Rådet* bemærket, at kun afgørelser truffet af ansættelsesmyndigheden kan være genstand for et søgsmål; sagsøgerens principale påstand, hvorefter en afgørelse truffet af direktøren for administrationen erklæres ugyldig, må derfor afvises. Derimod kan søgsmålet fremmes til realitetsbehandling i det omfang, det er anlagt til prøvelse af den af ansættelsesmyndigheden den 17. februar 1983 trufne afgørelse.

Sagsøgeren har anført, at hendes søgsmål kan fremmes til realitetsbehandling, idet det er anlagt til prøvelse af en afgørelse, *som* tilsyneladende er en retsakt, der stammer fra den kompetente instans, *som* er egnet til at skabe retsvirkninger, og *som* er sidste del af den interne procedure ved den pågældende instans.

2. Med hensyn til *realitetsspørgsmålet* har *sagsøgeren* gjort gældende, at hun både efter belgisk og italiensk ret har pligt til at yde sin mor hjælp. På baggrund af hendes mors helbredstilstand kunne hun kun opfylde forpligtelsen ved, at hendes mor tog bopæl hos hende i Bruxelles. Af den grund må hun afholde betydelige afgifter, blandt andet på grund af en dyrere bolig, lægeudgifter, udgifter til transport af en svagelig person osv. Med sit nuværende vederlag kan hun ikke overkomme alle de nævnte udgifter.

Det første anbringende, som sagsøgeren har fremført til støtte for sit søgsmål, vedrører tilsidesættelsen af artikel 1, stk. 2, litra c), i vedtægtens bilag VII. I henhold til bestemmelsen kan ansættelsesmyndigheden kun udøve et skøn i forbindelse med vurderingen af de faktiske udgifter, tjenestemanden afholder. I og med at ansættelsesmyndigheden har truffet afgørelse om at ligestille sagsøgerens mor med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, har den anerkendt, at sagsøgeren faktisk påtog sig disse udgifter. Derimod kan ansættelsesmyndigheden ikke udøve noget skøn ved anvendelsen af bestemmelsen, når den har anerkendt disse familiemæssige byrder, og der er ikke i nogen bestemmelse grundlag for at udelukke retten til husstandstillæg på grund af, at der er truffet an afgørelse over for en tjenestemand i medfør af artikel 2, stk. 4, i bilag VII. I modsætning til, hvad der gælder for sidstnævnte bestemmelse, har ansættelsesmyndigheden i forbindelse med artikel 1, stk. 2, litra c), intet skøn med hensyn til, om den vil træffe den pågæl-

dende afgørelse. Lovgiver har ønsket, at retten til husstandstillæg anerkendes enhver tjenestemand, som faktisk bærer familiemæssige byrder over for enhver person, der faktisk er optaget i hans familie.

Som sit andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at der er tale om en tilsidesættelse af lighedsprincippet og af princippet om forbud mod forskelsbehandling. Sagsøgeren har i den forbindelse for det første anført, at tjenestemænd, der er enker (enkemænd), fraskilte, lovmæssigt separerede eller ugifte, og som har forsørgerpligt over for et eller flere børn, og i relation til hvem der desuden er ligestillet en eller flere personer med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, for de pågældende personer har ret til husstandstillæg, børnetilskud samt til det i artikel 8 i tjenestemandsvedtægtens bilag VII fastsatte beløb. Derimod kan den tjenestemand, der ikke har børn, men som bærer de samme familiemæssige byrder over for en person, der er ligestillet med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, ikke få udbetalt husstandstillæg og det i artikel 8 i bilag VII fastsatte beløb, selv om han må afholde de samme udgifter til underhold og bolig. Dernæst er en ugift tjenestemand, som faktisk bærer familiemæssige byrder over for en person, der er ligestillet med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, i en økonomisk situation, der uden sammenligning er mindre fordelagtig end situationen for en gift tjenestemand, hvis ægtefælle arbejder, og over for hvem der ligeledes er truffet afgørelse om ligestiling med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, idet sidstnævnte tjenestemand ud over husstandstillægget får udbetalt det i artikel 8 i vedtægtens bilag VII nævnte beløb.

Rådet har først understreget, at det ikke er bevist, at sagsøgerens mor i 1978 kun kunne bo hos sagsøgeren i Bruxelles, og at sagsøgeren ikke på anden måde kunne opfylde sine forpligtelser med hensyn til moderens underhold, for eksempel på den måde, at hun fandt et alderdomshjem eller et plejehjem i Italien. Det månedlige vederlag på næsten 100 000 BFR inklusive børnetilskud, som sagsøgeren får udbetalt, er i øvrigt højt nok til, at to personer kan leve af det.

Med hensyn til sagsøgerens første anbringende har Rådet bemærket, at en afgørelse om at ligestille en person med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, ikke er det samme som at anerkende, at den pågældende tjenestemand faktisk bærer familiemæssige byrder. Der er ikke hjemmel i nogen bestemmelse til at yde husstandstillæg til en tjenestemand, der underholder en person, der er ligestillet med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt. Formålet med artikel 1, stk. 2, er at lette mulighederne for en gift tjenestemand eller en tjenestemand, der har forsørgerpligt over for et eller flere børn. Når der i henhold til artikel 1, stk. 2, litra c), kan træffes en særlig, af grunde ledsaget, afgørelse på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis, har lovgiver tillagt ansættelsesmyndigheden et skøn med hensyn til, om de grunde, den pågældende har fremført, er rimelige og berettigede i forhold til dem, der har ligget til grund for den omtvistede bestemmelse. Grundlaget for anvendelsen af såvel artikel 1, stk. 2, litra c), som artikel 2,

stk. 4, må være en snæver fortolkning og et vidt skøn. Således er der kun én tjenestemand ved Rådet, som for tiden får udbetalt husstandstillæg i henhold til en særlig, af grunde ledsaget, afgørelse: Der er tale om en person, der er værge for sine to mindreårige brødre efter at deres forældre er afgået ved døden. Efter Rådets opfattelse er det utænkeligt, at der kan træffes to særlige afgørelser på grundlag af de samme dokumenter, der er fremlagt som bevis, og som vedrører denne samme person. Allerede i forbindelse med afgørelsen om ligestilling med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, er der taget hensyn til, at sagsøgerens midler ikke er tilstrækkelige. Såfremt de samme omstændigheder endnu engang blev lagt til grund ved ydelsen af husstandstillæg, ville det medføre forskelsbehandling, for eksempel i forhold til tjenestemænd, som har underholdsforpligtelser over for deres forældre, som bor i deres oprindelsesland, og som derfor har langt højere udgifter, eller i forhold til gifte tjenestemænd uden børn, som kun får udbetalt husstandstillæg og ikke børnetilskud.

Med hensyn til det andet anbringende har Rådet bestridt, at der er tale om forskelsbehandling. En tjenestemand uden børn er ikke i samme situation som en tjenestemand med børn. At der i disse tilfælde sker forskelsbehandling, er i øvrigt bestemt i selve vedtægten. Den omstændighed, at der udbetales de i artikel 8 i bilag VII nævnte beløb, er kun en særlig følge af retten til at modtage husstandstillæg, og som en ugift person uden forsørgelsesberettigede børn ikke har ret til. I de fleste tilfælde, hvor tjenestemænd skal opfylde underholdsforpligtelser over for andre personer, sker det ved overførsel af penge. Tjenstemanden kan naturligvis frit vælge, hvorledes han bedst opfylder sine forpligtelser, men heraf følger ikke, at den tjenestemand, som har valgt at underholde en slægtning i sin egen bolig, nødvendigvis har ret til at modtage husstandstillæg.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 24. november 1983 er der afgivet mundtlige indlæg af sagsøgeren ved advokat Louis og af Rådet ved J. Carbery.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. december 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 22. april 1983, har Gabriella Erdini, der er tjenestemand i generalsekretariatet ved Rådet for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af afgørelsen om ikke at yde hende det i tjenestemandsvedtægtens artikel 67 og artikel 1 i dens bilag VII nævnte husstandstillæg, og om at det fastslås, at hun har ret til nævnte tillæg.

2 Sagsøgeren er ugift og har ikke børn. Sagsøgerens mor, der indtil 1978 boede i Italien, og hvis personlige indtægter ikke kunne dække udgifterne til hendes bolig og underhold, og som på grund af sin helbredstilstand ikke længere kunne bo alene, tog på det tidspunkt bopæl i Bruxelles hos sagsøgeren, som afholder størstedelsen af udgifterne til hendes underhold. I forhold til sagsøgeren havde ansættelsesmyndigheden i medfør af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII truffet afgørelse om, at hendes mor i det mindste frem til 1983 var ligestillet med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, hvorfor sagsøgeren havde ret til at få udbetalt børnetilskud.

3 Sagsøgeren ansøgte desuden om, at hun i medfør af artikel 1, stk. 2, litra c), i vedtægtens bilag VII fik udbetalt husstandstillæg. Direktøren for administration i Rådets generalsekretariat afviste sagsøgerens krav.

4 I medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, indbragte sagsøgeren en klage over nævnte afgørelse; i sin egenskab af ansættelsesmyndighed bekræftede Rådets generalsekretær afslaget.

Formaliteten

5 Rådet har først bemærket, at kun afgørelser truffet af ansættelsesmyndigheden kan være genstand for et søgsmål; søgsmålet kan følgelig ikke anlægges til prøvelse af en afgørelse truffet af direktøren for administrationen, men udelukkende af generalsekretærens afvisning af sagsøgerens klage.

6 I den forbindelse bemærkes, at den afgørelse, Domstolen kan træffe i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 1, vedrører lovligheden af en akt, som er udstedt af ansættelsesmyndigheden, og som indeholder et klagepunkt imod tjenestemanden. Den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, nævnte forudgående procedure er en forudsætning for, at Domstolen kan træffe afgørelse, og ikke afgørelsens genstand.

7 Selv om direktøren for administrationen ikke var ansættelsesmyndighed som bestemt af den sagsøgte institution i henhold til vedtægtens artikel 2, og derfor ikke for sagsøgeren kunne træffe en afgørelse som den omtvistede, kan sagsøgeren ikke — når det tages i betragtning, fra hvilken instans hun

modtog afslaget — kritiseres for at have betragtet afslaget som en afgørelse truffet af den kompetente myndighed. Ved sin afgørelse i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, vedrørende sagsøgerens klage har generalsekretæren, der selv er ansættelsesmyndighed, i øvrigt bekræftet den tidligere afgørelse fra direktøren for administrationen.

8 Rådets afvisningspåstand kan således ikke tages til følge.

Realiteten

9 Sagsøgeren har gjort gældende, at hun i medfør af artikel 1, stk. 2, litra c), i vedtægtens bilag VII har ret til husstandstillæg, idet hun faktisk over for sin mor bærer familiemæssige byrder; dette anerkendte Rådet, da det ligestillede hendes mor med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt. Rådet kan således ikke længere udøve noget skøn med hensyn til anvendelsen af nævnte bestemmelse. Desuden vil en afvisning af at yde hende husstandstillæg være ensbetydende med forskelsbehandling enten i forhold til tjenestemænd, der er enker (enkemænd), fraskilte, lovmæssigt separeret eller ugifte og som har forsørgerpligt over for et eller flere børn og desuden over for en eller flere hermed ligestillede personer, eller i forhold til gifte tjenestemænd, hvis ægtefælle arbejder, og over for hvem der er truffet afgørelse om ligestilling af en slægtning med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.

10 Rådet har heroverfor anført, at det ved ligestillingen af hendes mor med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, allerede har taget hensyn til, at sagsøgerens økonomiske midler var utilstrækkelige, og at der ikke over for sagsøgeren kan gøres to undtagelser for en og samme person på grundlag af de samme omstændigheder og bevisdokumenter, nemlig de undtagelser, der er nævnt i artikel 2, stk. 4, og i artikel 1, stk. 2, litra c), i bilag VII. Da familier, der består henholdsvis af en tjenestemand og børn og en tjenestemand og voksne, som han har forsørgerpligt overfor, ikke har samme behov og struktur, er det ikke rimeligt at yde husstandstillæg i sidstnævnte tilfælde. Der er således ikke tale om forskelsbehandling, idet der i de tilfælde, som sagsøgeren har henvist til, er tale om forskellige situationer, hvor der udtrykkeligt i vedtægten er fastsat en forskellig behandling.

11 Det bemærkes, at artikel 1, stk. 2, litra c), og artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII omhandler to forskellige, særlige og begrundede afgørelser, der træffes på ydelse af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis, med henblik på ydelse af henholdsvis husstandstillæg og børnetilskud til tjenestemænd, som ikke opfylder de betingelser, der normalt giver ret til nævnte ydelser. I ingen af bestemmelserne henvises der til den anden bestemmelse. Mens det efter artikel 1, stk. 2, litra c), kræves, at tjenestemanden »bærer familiemæssige byrder«, skal han i henhold til artikel 2, stk. 4, »efter lovgivningen [have] forsørgerpligt« over for en person, og »denne forsørgerpligt [skal] medføre(r) betydelige udgifter for ham«; den i artikel 1, stk. 2, litra c), nævnte betingelse er klart ikke så streng som betingelsen i artikel 2, stk. 4.

12 Heraf følger, at den omstændighed, at den ene af de i de nævnte bestemmelser omhandlede ydelser udbetales, ingen betydning har for, om den anden skal udbetales, hverken i den forstand, at den automatisk giver ret til den anden ydelse, eller at den er til hinder for, at den udbetales.

13 Dette bekræftes i øvrigt af artikel 8, stk. 1, i bilag VII, hvorefter tjenestemanden er berettiget til et fast beløb til dækning af rejseudgifter fra tjenestested til hjemsted »for sig selv og, såfremt han har ret til husstandstillæg, for sin ægtefælle og de efter artikel 2 ovenfor forsørgelsesberettigede personer«. Bestemmelsen omfatter således udtrykkeligt det tilfælde, at en tjenestemand eventuelt har ret til husstandstillæg og kun er berettiget til ovennævnte beløb for en forsørgelsesberettiget person, der er omfattet af artikel 2, stk. 4.

14 Når ansættelsesmyndigheden fik forelagt en anmodning i henhold til artikel 1, stk. 2, litra c), og det af de fremsendte dokumenter ifølge sagsøgeren fremgik, at hun faktisk bar familiemæssige byrder, var ansættelsesmyndigheden forpligtet til at træffe sin afgørelse alene på grundlag af nævnte bestemmelse, og uden at det i den forbindelse havde nogen betydning, at der tidligere var truffet afgørelse om at ligestille sagsøgerens mor med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.

15 Efter Rådets opfattelse må ansættelsesmyndigheden i henhold til artikel 1, stk. 2, litra c), på det punkt have et vidt skøn, således at det i givet fald kan afvise at yde husstandstillæg, selv om det er godtgjort, at tjenestemanden faktisk bærer familiemæssige byrder.

16 Den pågældende bestemmelse giver imidlertid ikke noget grundlag for en sådan opfattelse. Den tjenestemand, der opfylder betingelserne i bestemmelsen, har »ret til husstandstillæg«. Selv om der i henhold til både sidstnævnte bestemmelse og artikel 2, stk. 4, kræves en »særlig, af grunde ledsaget, afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden«, for at der kan ydes husstandstillæg, indeholder førstnævnte bestemmelse i modsætning til artikel 2, stk. 4, ikke nogen regel om, at afgørelsen træffes »undtagelsesvis«.

17 Rådet har gjort gældende, at hvis en tjenestemand i sagsøgerens situation havde ret til husstandstillæg, ville der være tale om forskelsbehandling i forhold til en tjenestemand, der opfylder den forsørgerpligt, han har i forhold til en slægtning, ved at overføre penge og ved at lade den pågældende slægtning tage ophold i en dertil egnet institution.

18 Når vedtægten bestemmer, at der ydes husstandstillæg til tjenestemænd, som bærer »familiemæssige byrder«, har formålet været at åbne mulighed for, at tjenestemænd kan bo sammen med de medlemmer af deres familie — endog andre medlemmer end ægtefæller eller børn — som ikke selv har mulighed for at klare deres økonomiske udgifter. Den situation, hvor en tjenestemand afholder betydelige udgifter på grund af den forsørgerpligt, han efter lovgivningen har over for et medlem af hans familie, er derimod nævnt i artikel 2, stk. 4.

19 Heraf følger, at ansættelsesmyndighedens komptence i forbindelse med artikel 1, stk. 2, litra c), er bundet, og at den skal træffe den særlige, af grunde ledsagede, afgørelse, der giver ret til husstandstillæg, så snart den har fastslået, at de i bestemmelsen angivne betingelser er opfyldt.

20 Det fremgår af sagen, at administrationen som begrundelse for afslaget over for sagsøgeren har henvist dels til, at en afgørelse om ligestilling af en slægt-

ning med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, ikke kan kombineres med den i artikel 1, stk. 2, litra c), nævnte afgørelse, og dels til, at sagsøgerens mor ikke var uden midler. Rådet har dog ikke bestridt, at de nævnte midler er utilstrækkelige, og at sagsøgeren afholder størstedelen af udgifterne til sin mors underhold.

21 Af ovenstående følger, at begrundelsen i den anfægtede afgørelse er behæftet med en retsvildfarelse, hvorfor afgørelsen vil være at annullere.

22 I henhold til traktatens artikel 176 har den sagsøgte institution pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger, og på baggrund af den ovenfor fastlagte fortolkning af artikel 1, stk. 2, litra c), tage sagsøgerens forhold op til fornyet overvejelse ud fra de i bestemmelsen angivne betingelser og på grundlag af de af sagsøgeren indgivne dokumenter, der skal tjene som bevis.

Sagens omkostninger

23 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Rådet har tabt sagen og bør derfor afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1. Afgørelsen om ikke at yde sagsøgeren husstandstillæg annulleres.

2. Rådet betaler sagens omkostninger.

Galmot Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. januar 1984.

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 15. DECEMBER 1983 [1]

Høje Domstol.

1. Den sag, Domstolen her skal behandle, er anlagt af en tjenestemand mod fællesskabsadministrationen: Tjenestemanden kræver udbetalt husstandstillæg, mens administrationen har afvist, at den er forpligtet til at udbetale hende beløbet. Tvisten drejer sig i virkeligheden om et fortolkningsspørgsmål: Domstolen skal afgøre, om en tjenestemand, som får udbetalt det i artikel 2, stk. 4, i tjenestemandsvedtægtens bilag VII angivne tillæg for en person, der er »ligestillet« med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, ligeledes kan få udbetalt husstandstillæg i medfør af samme bilags artikel 1, stk. 2, litra c). Nærværende sag er af særlig interesse, idet Domstolen ikke tidligere har taget stilling til spørgsmålet.

De faktiske omstændigheder er følgende: Gabriella Erdini, der er tjenestemand ved Rådet, tilstillede den 23. juli 1981 direktøren for administratioinen under nævnte institution en skrivelse, hvori hun krævede, at der blev udbetalt hende husstandstillæg i henhold til den nævnte artikel 1, stk. 2, litra c). Til støtte herfor anførte hun, at hendes mor, som allerede var blevet ligestillet med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, med hensyn til det i den forbindelse gældende tillæg siden den 1. november 1978, ikke alene var økonomisk afhængig af hende, men også boede sammen med hende; Gabrielle Erdini kunne således betragtes som familieforsørger. Ved skrivelse af 25. september 1981 meddelte direktøren for administrationen hende, at man ikke kunne imødekome hendes krav af følgende grunde:

a) Ligestillingen af et hvilket som helst familiemedlem med et barn, over for

1 — Oversat fra italiensk.